

Mysteries of a Distant System: Spion

Av "Kaxs"

Prolog

Två standardår efter det slag som ofta kommit att användas i tidräkning, Slaget om Yavin, utspelade sig en kort, men destruktiv, strid i det avlägsna stjärnsystemet Namelesennia. I hopp om att befria det förtryckta folket på den ökentäckta planeten Namelesennia anlände en armada av Rebellalliansens styrkor för att utmana det onda Galaktiska Imperiet till kamp. Många modiga rebeller gick sitt slut till mötes i striden som följde när de gick till anfall mot de vältränade och känslökalla soldater som bevakade systemet. Troligen hade ingen av dem undkommit med livet i behåll om det inte varit för en serie händelser som utspelat sig två decennier tidigare, under det destruktiva Klonkriget.

Under Klonkrigen hade den unga Sithlärlingen Kaxs gått med i kriget, och sedan lett en serie strider som till slut tvingade honom att möta en gammal Jedimästare som gått i exil för att rädda sig från den mörka sidan, som Kaxs redan fallit så djup i. Men sällan är någon bortom räddning, och Jedimästaren övertygade Kaxs om att han valt fel väg. Med målet att gottgöra sina misstag återvände Kaxs till En'rg-ch, den andra planeten i Namelesenniasystemet, och anföll ensam templet han själv byggt upp där. Förföljd av sina forna vänner sökte Kaxs skydd på månen En'rg-ch 13, men tvingades fly då hans mästare beordrade månen förintad. Till slut nödlandade han i Killerlandöknen på Namelesennia, där han ensam kom att tillbringa två decennier.

Bara ett par år tidigare hade en Jediriddare, Namelesennius Es's, valt att gå i exil, trots ett erbjudande att gå med i det respekterade Jedirådet. Men då han fortfarande ville tjäna den demokratiska Galaktiska Republiken, unämndes han till att leda kolonisationen av Namelesenniasystemet. Då både den andra och tredje planeten i systemet av olika skäl var obeboeliga, byggde han sin bas på den första planeten. Efter att ha inrättat en fungerande ekonomi trots planetens svåra klimat belönade Republiken honom genom att döpa planeten enda samhälle, planeten själv och även hela stjärnsystemet, efter honom. Alla tre

kom att benämnas med namnet Namelesennia. Medan Klonkrigen rasade runt om i galaxen förblev Namelesennius lojal till Republiken, och på grund av bristen av soldater så försvarade han ensam stjärnsystemet från Separatisternas attacker. Då slutligen kriget var över, reste sig det Galaktiska Imperiet från ruinerna av Republiken, och tog makten över galaxen. Namelesennius tvingades fly för sitt liv, och levde en lång tid som eremit i Killerlandöknen.

I den vidsträckt Killerlandöknen träffade Namelesennius och Kaxs av en händelse på varandra, och då Namelesennius räddade Kaxs liv från Imperiet kom de att bli nära vänner. Så gick det till att två mäktiga Kraftbrukare hamnade på den avlägsna planeten Namelesennia, i Yttre Randen av den vidsträckta galaxen.

Då Rebellerna många år senare då anföll Imperiet var Kaxs och Namelesennius på besök i staden Namelesennia, som av Imperiet kommit att kallas Jedins Flykt efter Namelesennius flykt ut i öknen. Eftersom de båda kunde känna Rebellernas anfall via Kraften beslöt de sig att hjälpa Rebellerna att störta Imperiet som tvingat de båda att gömma sig. De tog över en liten stjärnjagare och anslöt sig till striden som rasade i utkanten av atmosfären, där de räddade segern åt Rebellerna. Därefter ledde de anfallet mot Namelesenniastaden och tvingade större delen av Imperiets styrkor att fly.

Kort efter att Imperiet jagats genom hela Killerlandöknen och djupt in i den Okända jungelregionen vid planetens sydpol utnämndes Namelesennius Es's till härskare, Lord, över Namelesenniasystemet. Kaxs och andra sidan, som inte behärskade diplomatins konst annat än när förhandlingarna blev av det mer aggressiva slaget, utnämndes till ansvarig för systemets säkerhet och grundade de Namelesenniska SäkerhetsStyrkorna. Jag kan säga så mycket att det är många som är intresserade av att anmäla sig....

Kapitel I

– Ja, det verkar som om du uppfyller alla kraven för att gå med i Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna, sa vakten. General Kaxs har beordrat att alla nyrekryterade ska träffa honom så att han kan placera dem på rätt plats i armén. Du hittar honom i hans kontor, tredje dörren till höger om hissen på andra våningen.

– Tack så mycket, svarade jag och trädde in genom dörren.

När jag kommit in i militärbasen, som en gång tillhört Imperiet garnison på planeten Namelesennia, såg jag mig omkring. Korridoren bar fortfarande spår av att ha tillhört Imperiet, men de Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna verkade ha försökt göra några små försök till att ändra på det. Bland annat hade dem rivit ner en gobeläng med Imperiets symbol som jag visste att den en gång hade hängt på väggen. Dem hade också placerat ut några vackra växter från sydpolens jungelregioner, och lagt ut en blå matta över golvet.

Snart hade jag kommit fram till hissen och tagit den till våningen över. Jag tittade åt höger i korridoren, och såg en rad av grå dörrar. Bredvid den tredje fanns det en skylt där det stod: "General Kaxs". Jag började bli nervös. Tänk om Kaxs inte tyckte att jag passade i armén? Men jag tyckte också att det var för sent att dra sig ur, så jag tryckte på en knapp och gick in genom dörren.

– Ja? frågade Kaxs och tittade upp från sin datorterminal.

– Öh, jag... jag skulle gå med i Säkerhetsstyrkorna, svarade jag nervöst. Vakten utanför sa att jag skulle gå hit.

– Aha, sa Kaxs och nickade lätt. Sätt dig, tillade han och pekade på en stol. Så, nu vill jag ställa några frågor till dig. Inget märkvärdigt, jag vill bara se till att du hamnar i rätt del av armén.

– Okej, sa jag och undrade vad det var för frågor jag skulle få.

– Första frågan då, sa Kaxs. Har du någon erfarenhet av strider?

– Det närmsta jag har till det är nog några slagsmål i baren, sa jag och tittade ner i golvet.

– Var ni obeväpnade, eller hade någon ett vapen? frågade Kaxs.

– Oftast har alla varit obeväpnade, men det hände en gång att en berusad Trandoshan försökte döda mig med sin vibroklinka, berättade jag.

– Och hur gick det? frågade Kaxs.

– Han var för berusad för att kunna sikta, så det var lätt att undvika hans hugg, svarade jag. Det slutade med att jag tog en flaska med Corelliansk öl och kastade den i huvudet på honom. Han svimmade och fördes till fängelset av några stormtrupper som dök upp.

– Du har alltså en viss improvisationsförmåga, sa Kaxs och antecknade någonting på sin dator. Nästa fråga. Har du någon gång åkt ett fordon av något slag?

– Egentligen inte, svarade jag. Jag testade min familjs landspeeder en gång, men det slutade med att vi inte hade någon speeder längre.

– Hm, du ska alltså inte bli pilot, mumlade Kaxs och antecknade någonting. Nästa fråga. Säg att du har blivit utskickad i ett krig för vår räkning. Du är mitt inne i fiendens territorium. Du kan bara gå framåt eller bakåt, och vilket håll du än tar så kan du räddas av oss. Men ena hållet blockeras av en enda mycket mäktig fiende – säg att det är ett av Imperiets stormkommandon – och det andra hållet blockeras av en grupp av inte lika farliga soldater, kanske några stidsdroider från Klonkrigen. Vad gör du i den situationen?

– Vad har jag för utrustning? frågade jag.

– Klok fråga, sa Kaxs gillande. Du har vår standardutrustning: en strålpistol, tre granater, en kapsel med nödproviant och ett rep med en änterhake.

– Kastar änterhaken mot ett högt träd och svingar mig förbi stormkommandot, sa jag.

– En smart idé, sa Kaxs överraskat. Bekräftar fullständigt det jag uppfattade tidigare om din improvisationsförmåga. Om vi tar bort trädet? Förresten, utgå också från att alla fienderna, både kommandot och stridsdroiderna, är på samma sida.

– Ähum, sa jag medan jag funderade. Vad är det för granater jag har?

– I vanliga fall har vi en vanlig högexplosiv granat, en jonggranat och en rökgranat, sa Kaxs.

– I så fall så kastar jag rökgranaten mot kommandot för att hindra honom från att se vad jag gör, sa jag. Sedan kastar jag jonggranaten mot droiderna. Då deaktiveras dem eller förstörs så att jag hinner springa förbi dem.

– Alltså visar du en förmåga på att klara av svåra situationer på egen hand, sa Kaxs och antecknade någonting igen.

Frågorna fortsatte i samma stil. I över en timma ställde Kaxs frågor om mig. De rörde allt ifrån huruvida jag var rädd för Killerlandöknens Sandätare eller inte till om jag kunde stå ut med den extrema kylan på grannplaneten NL-1138. Slutligen sa General Kaxs:

– Ja, jag tror jag vet var vi ska placera dig.

– Var? frågade jag spänt.

– Här på Namelesennia finns det två Bothanska spioner från Rebellerna, avslöjade Kaxs. De är elitspioner och arbetar för det Bothanska Spionnätet. Jag har hyrt in dem för att hjälpa till att spåra upp och skaffa information om Imperiet här på planeten. Jag vill att du arbetar med, och lär dig av, dem. De Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna behöver spioner, och när Bothanerna lämnar planeten någon gång i framtiden behöver vi fler. Jag vill att du ska tillhöra dem.

– Ursäkta, General Kaxs sa att jag skulle bli tränad av er, sa jag nervöst en halvtimme senare i ett annat rum av basen.

– Ja, han skickade ett meddelande om det, svarade en av Bothanerna ramför mig. Först måste vi ta reda på hur skicklig du är. Vi har faktiskt ett uppdrag som du borde kunna klara. Enligt våra källor borde det inte vara så svårt. Enligt vårt rankingsystem så hör det i varje fall till de enklare uppdragen.

– Du ska ta dig till ett läger som Imperiet har, några mil österut, förklarade den andra Bothanen. Vi ser till att du får lift med ett skepp som ändå ska förbi området. Lägret är placerat i en sluttning, och omöjligt att anfälla. Delvis på grund av muren som skyddar från attacker nerifrån dalen och att bergen som det har ryggen mot är praktiskt taget omöjligt att ta sig upp på, men även av en sköldgenerator. Dessutom har dem kanoner för att kunna skjuta ner luftfordon, vilket hindrar oss från att släppa ner soldater innanför skölden.

– Tack vare våra AT-TE gångare så är en attack uppifrån bergen inte omöjlig, sa den första av Bothanerna. De kan utan problem gå både uppför och nedför det berget. Men

sköldgeneratoren är fortfarande ett problem. Vi vill att du åker till berget i fråga, infiltrerar lägret och förstör eller deaktiverar sköldgeneratoren.

– Vad för utrustning har jag? frågade jag nervöst.

– Du får en strålpistol och en vibrodolk, svarade en av Bothanerna. Eftersom vi inte vet hur sköldgeneratoren är byggd så ger vi dig inga explosiva vapen att förstöra den med, för din egen säkerhets skull. Och andra vapen skulle bara bli opraktiskt för dig.

– Du blir själv tvungen att finna ett sätt att stänga av skölden, när du tagit reda på fler detaljer, sa den andra Bothanen. General Kaxs säger att du har bra improvisationsförmåga.

– Vi skickar dig i en LAAT/i, sa den första Bothanen. I natt släpper den av dig på berget.

Kapitel II

Över Killerlandöknen sänkte sig ett mörker kompaktare än gaserna i Bespins kärna. Ett rytande för en Rödögd Drake hördes i fjärran, tillsammans med det gnisslande ljudet från Sandätarna. Tystnaden bröts plötsligt av ett brummande. Uppför en brant backe kom ett vapenskepp från Klonkrigen svävande; en av Republikens – och senare Imperiets – gamla LAAT/i, nu i tjänst hos de Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna. Då skeppet närmade sig toppet av berget saktade det långsamt in, för att slutligen stanna helt. Sedan sänkte det sig mot marken, och sidodörrarna fälldes ut.

Och ut hoppade jag. Bothanerna hade gett mig nya kläder. Nu bar jag en slitstark, svart dräkt. I handen höll jag en strålpistol, tillräckligt liten för att kunna gömmas om det skulle behövas, men tillräckligt stark för att ta sig igenom en stormtrupps skydd. I mitt mörka bälte hängde en vibrodolk, en elektrokikare, en äntherhake och en liten väska. I väskan fanns min överlevnadsutrustning – en liten flaska med Bacta, en kapsel med mat, en flaska med vatten och en liten filt från vävarna på Pasmin.

En soldat som också varit ombord på skeppet sa lågt:

– Lycka till!

Sedan åkte LAAT/in, och lämnade mig ensam på mitt första uppdrag. Jag lade mig platt på magen och kröp sakta fram mot en brant backe. Gömd i en bladlös buske skymtade jag vad som såg ut som en genomskinlig, lätt lysande bubbla långt ner i backen. Jag tog upp min kikare och ställde in skärpan på bubblan. Innnför skymtade jag nätt och jämnt ett tungt försvarat fort. Det var stormtrupper överallt. På en flagga syntes symbolen för det Galaktiska Imperiet, och över allt stack en sköldgenerator upp och producerade den bubbliknande energiskölden.

Sakta började jag krypa nedför den branta backen. Jag visste inte hur brant det var, men jag var säker på att om jag halkade var jag så gott som död. Det blev i praktiken mer klättra än krypa ner, då jag letade efter stenar och rötter att gripa tag om. Jag var svagt medveten om att det gnisslande ljudet från Sandätare kom allt närmare. Om jag träffade på Sandätare här skulle jag vara i trubbel. Inte för att Sandätarna är rovdjur, som namnet antyder så äter dem bara sand, men om dem kände sig hotade skulle de anfälla – och giftet i deras gaddar

är mer än tillräckligt för att döda en En'rg-chisk Rancor, som i praktiken är immuna mot gift. Dessutom anfaller Sandätarna aldrig ensamma.

Nervöst försökte jag öka farten, eftersom jag visste att risken var mindre att jag träffade på Sandätarna om jag tog mig innanför Imperiets sköld. I takt med att jag närmade mig skölden ökade hela tiden Ätarnas gnisslande i styrka. Jag grep nervöst efter en rot, och sträckte mig sedan för att kunna stödja foten på en sten. Jag släppte roten med händerna, och trevade över marken efter någonting att hålla mig i. Plötsligt släppte stenen, och jag halkade, föll ner mot en säker död.

Desperat försökte jag greppa efter någonting att få tag i, men i farten jag föll i gjorde det bara att jag skrapade upp mina händer. Så kom jag plötsligt på en idé, och drog upp min äntherhake. Jag slängde den uppåt och hoppade bara att den skulle fastna i någonting. Plötsligt tog det stopp. Repet skar in i mina redan blödande händer, och jag bet ihop hårt för att inte skrika av smärta. Jag såg mig omkring, och så till höger om mig en lite större klippa. Hållande i repet lyckades jag stödja mig mot den branta backen, och lyckades kravla mig fram till klippan. Jag släppte repet och stirrade på mina händer. De var totalt uppskrapade, från fingertopparna till en bra bit upp på underarmarna, och jag hade skärmärken från repet tvärs över handflatorna.

Darrande av smärta öppnade jag min överlevnadsväska och lyckades dra upp min flaska med Bacta. Jag smörjde in armarna upp till armbågarna med den undergörande medicinen. Jag visste att jag inte kunde stanna på klippan tills det läkt utan att bli upptäckt, men efter en stund slutade det blöda. Jag visste att det inte skulle bli mycket bättre på ett tag. Jag tog upp ett par handskar för att skydda såren från smuts. Det sved som av eld när jag drog på mig handskarna, men jag visste att utan dem skulle det bli mycket värre.

Jag bedömde det som att jag var redo att fortsätta. Jag lyssnade efter Sandätarna. Av ljudet att döma hade de avlägsnat sig från området. Nu i ett lugnare tempo fortsatte jag klättra. Jag var rädd att Imperiet hade hört när jag fick stenar att rasa när jag fallit, men jag hade hittills inte sett några tecken som bekräftade det. Jag närmade mig sakta fortet. Jag började bli nervös. Vad tänkte jag på? Jag var ingen spion! Hur skulle jag kunna ta mig in mitt i ett fiendefort, upptäcka hur en sköldgenerator var uppbyggd och hur jag på bäst sätt

skulle deaktivera den? Jag skulle garanterat åka fast! Vad hade Bothanerna tänkt på som skickat mig? Vad hade General Kaxs tänkt på? Nu skulle jag garanterat förstöra allting!

Till slut satt jag lutade mot en stor sten bara några meter från sköldbubblan. Jag kikade nervöst runt kanten på stenen. Stormtrupper överallt. Jag förstod inte hur jag skulle kunna ta mig in oupptäckt. Såvida inte... Jag tog upp min matkapsel ur väskan. Jag kikade försiktigt fram igen. En officer gick förbi, eskorterad av två stormtrupper, precis som jag hoppades. Jag tog matkapseln i högra handen och kastade så hårt jag kunde. Officeren träffades hårt på benet. Han föll omkull medan han vrålade av smärta. Stormtrupperna stirrade rakt uppför backen tjugo meter bort från mig. Fler soldater kom springande, och lämnade resten av vägen i det närmaste obevakad. Jag skulle inte få en bättre chans om jag så väntade hela natten.

Jag tog mig runt stenen och gled snabbt nedför backen, och stannade precis utanför energiskölden. Det var märklig känsla när jag trängde igenom bubblan. Den kändes på något sätt våt, men när jag kom in innanför den så var jag helt torr. Jag rusade snabbt i skuggan bakom ett hus. Där såg jag mig snabbt omkring för att lokalisera mig. Jag behövde ta mig en bit nedåt för att komma till sköldgeneratoren. Jag tog tag i en vattenledning, och lyckades ta mig upp på taket av huset. Stormtrupperna letade fortfarande efter ägaren till matkapseln. Jag kröp över taket, och hörde plötsligt en röst.

– Nå, Guvernör, vi har lyckats ta ett antal av stadsborna till fånga. Jag tror att förhandlingarna med Jediriddarna kan bli mycket effektivare om vi behåller dem som gisslan. Och om en enda soldat från NSS kommer hit så får Jediriddarna ett antal döda på sitt samvete, förutom mordet på många av våra män.

Jag insåg att det var två officerer som pratade i huset under mig. Jag kröp försiktigt fram till ett takfönster. Nu hörde jag tydligt hur Guvernören svarade:

– Ja, Kapten, jag hoppas det. Lord Vader är för upptagen med att jaga Rebeller för att skicka hit soldater. Och nu är NSS mycket fler än oss, tack vare att Jedierna tog oss med sådan överraskning. Men jag förbereder en överraskning för dem som dem inte kommer att glömma så länge dem lever.

– Men Jediriddarna här samarbetar ju med Rebellerna! protesterade den yngre av dem.
Nog måste väl Imperiet skicka hit soldater om vi ber dem?

– Men sedan de tog makten genom en stadskupp så har det varit omöjligt att skicka ett meddelande till Kejsar Palpatine, förklarade den äldre officeren. Men tack vare en allians jag håller på att skapa kommer vi snart få förstärkningar så det räcker.

Jag insåg plötsligt vilket ansvar jag hade. Trots att mitt uppdrag bara var att förstöra sköldgeneratoren, så hade det plötsligt blivit mycket mer än så. Innan Kaxs styrkor kom, var jag tvungen att befria gisslan. Annars skulle de dödas. Men om jag inte lyckades med uppdraget skulle Guvernören forma en allians med... jag önskar jag visste vem, men i alla fall någon som tydligen var helt överlägsen NSS. Det hela blev verkligen bara värre och värre.

Utan att tveka slängde jag upp fönstret och hoppade ner. Innan någon av officererna hade återhämtat sig från chocken hade jag satt min vibrodolk i bröstet på Guvernören. Kaptenen drog en pistol och riktade den mot mig. Jag slog mot hans haka, och han föll ihop halvt medvetslös. Jag tog min vibrodolk igen, och skar upp halspulsådern. Han föll död ner bredvid Guvernören. I nästa ögonblick blev jag chockad över vad jag hade gjort. Jag hade inte gjort som en spion skulle ha gjort, jag hade gjort som en lönnmördare. Jag hade kallblodigt mördat två befälhavare, utan att ge dem någon som helst varning eller chans att försvara sig.

Men jag visste att jag skulle kunna kompensera för det genom att befria gisslan och förstöra sköldgeneratoren. Jag smög fram till en datorterminal. Jag studerade filerna som fanns, och fann sedan en låst fil som krävde lösenord. För första gången i mitt liv blev jag glad att jag en gång hackat mig in i artisten Wonderous databas och stulit information att sälja till Imperiet, trots att det lett till att han förvisats från Namelesennia systemet. Tack vare kunskaperna jag skaffat mig den gången lyckades jag ta mig förbi lösenordet, och började studera filen. Jag insåg genast att det var hemliga stridsplaner. Jag ville egentligen bara finna hur jag kunde deaktivera sköldgeneratoren och befria gisslan, men ju mer jag läste, desto blekare blev jag.

Jag kunde inte deaktivera skölden. Inte än.

Kapitel III

– Överbefälhavare, det är en ära att möta er personligen. Jag har sett fram emot detta tillfälle. Ett gyllene tillfälle för båda våra folk.

– Äran är min, General, svarade Gen'Daien. Det är på tiden att det blir fred mellan våra organisationer. Det finns inte längre någon anledning för Separatisterna att strida med Imperiet. Inte längre, om det någonsin fanns det.

– Det glädjer mig att ni tycker som oss, log den mänskliga Imperiegeneralen. Guvernör Rakin har varit vänlig nog att erbjuda er en allians – och på så sätt också Kejsarens nåd.

– Innan vi ingår vår allians, eller ens börjar diskutera villkor, så måste jag ställa er en mycket viktig fråga, General Manu, sa Gen'Daien.

– Vad som helst, Överbefälhavare Jurge, sa Manu.

– Ni ska veta att jag är en mycket pliktlydig man, förklarade Jurge. Som Överbefälhavare har jag två huvudsakliga plikter. Den första är att utan ifrågasättning ta order från vårt Stadsöverhuvud. Den andra är att om vårt Stadsöverhuvud dödas ta över hans eller hennes roll och göra vad som är bäst för Separatisterna. Jag har varit utan kontakt från vårt Stadsöverhuvud i många år, så vilken av plikterna som jag i nuvarande måste följa är oklart. Så jag frågar, har Imperiet funnit vårt Stadsöverhuvud?

– Gizor Dellso? frågade Manu. Det Geonosiska avskummet?

– Ja, sa Jurge och nickade. Har ni funnit honom?

– Han dödades för årtal sedan, svarade Manu. En av Imperiets bästa legioner besegrade han och hans styrkor på Mustafar.

– I så fall, sa Jurge, så är det min lagliga rättighet – och plikt – att överta platsen som Stadsöverhuvud och göra vad som är bäst för Konfederationen av Självständiga System. Jag avser sluta fred och bilda en allians med er.

– Utmärkt, sa Manu. Då så, villkoren. Vilka är era villkor?

– Att vi får behålla kontroll över Nya Geonosis, att En'rg-ch tillfaller oss och att vi får samma lagliga rättigheter till handel och dylikt som andra har i Imperiet, räknade Jurge upp. Dessutom vill jag behålla kontrollen över min droidarmé och få välja mig en representant i Imperiet Senat.

– Jag tror nog att vi kan bevilja er alla era krav, sa Manu. Möjligen får vi överse detaljer, men på det hela stora kan vi nog uppfylla dem.

– Vad är då era villkor? frågade Jurge.

– Det hela är mycket enkelt, sa Manu. Vi vill ha er hjälp att för att driva ut avskummen som tagit kontroll över vår planet, både Rebellerna och förrädarna som kallar sig Jediriddare.

– Jediriddare? utbrast Jurge. Finns det Jediriddare *här*? I Namelesenniasystemet?

– Två av dem stod i spetsen för den Rebellstyrka som utförde ett provocerat angrepp mot huvudstaden Namelesennia, berättade Manu. Nu kallar sig den ena av dem för Lord av Namelesennia systemet, och den andra General av de Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna.

– Jag ska döda dem personligen, sa Jurge. De ska få betala för att ha dödat Greve Dooku, General Grievous, Befälhavare Durge och alla de andra. Tro mig, de kommer snart att önska att de aldrig hade fötts.

– Det glädjer mig att höra, sa Manu gillande. Men för att återgå till Guvernör Rakins villkor, så vill han även ha hjälp att skydda Namelesennia systemet mot fientliga attacker från Rebeller, Jediriddare, pirater, Svarta Solan, Zannkonsortiumet och andra eventuella hot. Jag kan försäkra er att ett sådant här avlägset system inte är i stort hot för angrepp.

– Det beviljas, sa Jurge och nickade lätt. När ingår vi formellt alliansen?

– Jag är rädd att ni måste åka till vår enda återstående bas på Namelesennia för att formellt ingå alliansen, sa Manu. Guvernör Rakin väntar på er där.

– Kapten Dofine! sa Jurge och vände sig om.

– Ja, Överbefälhavare? svarade en Neimoidiansk befälhavare.

– Gör i ordning mitt skepp för omedelbar avfärd, beordrade Jurge. Och förbered en eskort.

– Ja, sir, svarade Dofine och lämnade rummet.

– Nu, General, vill jag diskutera strategi, sa Jurge. Jag vill ha en ritning av Namelesennia, staden menar jag förstås, inte planeten.

– Självklart, Stadsöverhuvud, sa Manu och tog upp någonting ur en ficka.

– En exakt modell av hela huvudstaden dök upp i tomma luften, bestående av blått ljus. Jurge studerade den noga i en minut innan han frågade:

– Vilka av byggnaderna är det vi bör ha extra fokus på när vi har krossat NSS?

– Det här är regeringens byggnad, sa Manu. Vi kan skicka en spion för att ta reda på när dem ska ha möten, så att vi kan förinta den då. Då dör även en av Jediriddarna, Lord Namelesennius...

– Jag har redan sagt att jag vill utrota Jediriddarna själv, avbröt Jurge. Och jag tänker göra det med mina bara händer.

– Som ni vill, sir, sa Manu nervöst. I alla fall. Den här byggnaden var en gång vår garnisons högkvarter. Vi har fått reda på att de Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna nu har sin viktigaste bas där. Vi känner till hela byggnaden, och en enda person skulle enkelt kunna spränga den i flera tusen delar. Om ni nu vill döda deras ledare, General Kaxs, personligen, så kan vi självklart göra det när han inte är där.

– Någon annan del av staden? frågade Jurge.

– Du ska veta att staden skyddas numera av ett antal mindre laserkanoner, förklarade Manu. Men om vi förstör deras energiverk, här, så blir de helt värdelösa.

– En enda av mina Bellbullab-22or kan klara det, sa Jurge hånfullt. Vi spränger helt enkelt kontrolltornet, så slipper ni bygga ett helt nytt energiverk när Namelesennia är ert.

– God idé, instämde Manu. Jag rekommenderar att ni föreslår det för Guvernören.

– Det ska jag, sa Jurge. Är det någon mer byggnad vi bör... se upp med?

– Ja, sa Manu. Förutom sitt högkvarter har NSS – de Namelesenniska Säkerhetsstyrkorna alltså – två andra viktiga byggnader i staden. Här, tillade han och pekade, och här. Den första är ett garage, där dem har bland annat AT-TE gångare. Ni kanske mötte sådana under Klonkrigen?

– Det gjorde vi, sa Jurge. Men dem blir en enkel match för våra hagelelddroider. De har väl inga LAAT/i?

– Så vitt vi vet så har de bara en eller möjligen två, svarade Manu.

– Vad är den andra byggnaden? Hangar?

– Precis, sa Manu och nickade.

- Jag måste bara få veta – vad för skepp har dem? frågade Jurge.
- På den frågan kan jag inte riktigt svara, tyvärr, sa Manu. De har stulit en *Acclamator*-klass slavtransport av oss, och den fungerar så vitt vi vet som deras flaggskepp. De har även Z-95or och Y-vingar, om ni känner till dem?
- Den förstnämnda är bekant för mig, den andra har jag bara hört talas om, sa Jurge. Det lär vissts vara någon sorts bombare?
- Precis, sa Manu. Och mycket kraftfull sådan.
- Jag tvivlar ändå på att de blir någon match för mina droidskepp, sa Jurge.
- Nåväl, än så länge är det alla skepp vi känner till, sa Manu. De försöker hålla sina andra skepp hemliga, faktiskt en ganska klok strategi. Övriga kan vara ett bra vapen.
- Men vi kommer inte att bli hälften så överraskade som de, sa Jurge och log hånfullt.

Kapitel IV

En hård knackning på dörren väckte mig ur mina tankar. En högljudd röst utanför hördes:

– Guvernör! Vi har fått ett meddelande från Kapten Manu, öppna! Guvernör!

Jag drog nervöst fram min änterhake och det numera ganska blodiga repet. Jag kastade det snabbt upp genom takfönstret, och lyckade få det över kanten på huset. Där fastnade det, och jag lyckade klättra upp. Jag hann precis dra upp repet och stänga fönstret innan dörren öppnades. Jag hörde ett skrik av fasa från rummet under mig, och skyndade mig att snabbt lämna byggnadens tak, och hoppade ner i en gränd. Jag såg hur stormtrupperna kom springande mot kommandobyggnaden som jag just lämnat, och var lättad över att jag hunnit undan. Nervöst sprang jag mellan husen, medan jag höll utkik efter en hangar.

När jag nästan hade gett upp allt hopp såg jag plötsligt hur ett TIE skepp kom ned från himmelen och åkte mot en stor byggnad hundra meter bort. Den var jagad av en Z-95 Huvudjägare, men Z-95ans pilot gick en bister död till mötes när det sköts ned av luftvärnskanonerna. Skeppet exploderade när det kraschade i bergssluttningen. Jag förstod att det var till den stora byggnaden dit TIE skeppet hade åkt som jag skulle, men jag förstod någonting annat också: eftersom det inte fanns några byggnader runt hangaren skulle jag med största säkerhet bli upptäckt. För första gången i mitt liv önskade jag att jag var människa, då hade jag bara kunnat ta på mig rustningen från en stormtrupp eller TIE pilot. Men Twi'lek som jag var så hade jag lekku, huvudsvansar, som gjorde det omöjligt för mig att ta på mig en hjälm gjord för människor.

Jag bedömde till slut att en rusch i rätt tillfälle var min bästa chans. Jag kikade försiktigt fram ur gränden jag stod gömd i. En officer eskorterad av två stormtrupper patrullerade runt hangaren. De såg sig ständigt omkring, men verkade vara säkra på att ingen skulle komma. Jag såg på medan de långsamt försvann runt hörnet. Sedan tog jag ett djupt andetag. Och så sprang jag som jag aldrig sprungit förut. På ett par sekunder var jag framme i skuggan av hangaren. I den mörka natten var skuggan ett lika bra skydd som en stealthgenerator. Jag smög runt hörnet, och såg hur en TIE pilot gick in genom en dörr.

Innan dörren hann stänga sig igen smet jag igenom, och fann mig stå bakom en hög lådor i hangaren.

Jag kikade fram mellan ett par av lådorna. Beväpnade soldater och piloter överallt. Hur jag skulle ta mig till ett skepp, och hur jag över huvud taget skulle kunna åka med det utan att krascha, var ett mysterium för mig. De små TIE skeppen som hängde i ställningarna skulle jag helt enkelt inte *kunna* åka med, eftersom jag inte hade en gasmask; TIE skeppen stänger inte inne luft i cockpiten, utan har hål som låter all luft sippra ut i rymden. Jag behövde hitta ett annat skepp. Där jag försiktigt höll utkik från lådhögen såg jag plötsligt hur hangardörrarna öppnades och en skyttel flög in och landade. Alla soldater och piloter i hangaren radade upp sig framför skytteln, och formade på så sätt en gång mellan skytteln och entrén. Inte bakdörren som jag satt vid, utan huvudentrén.

Landgången på skytteln fälldes ned, och ut trädde två män. Den första var en av Imperiets Kaptener. Han bar samma uniform som alla andra officerer. Men mannen efter honom fick mig att tappa hakan fullständigt. En Gen'Dai! Jag om någon visste vilken makt Lord Namel Es's och General Kaxs besatt, men jag hade bara hört talas om en person som någonsin dödat en Gen'Dai, och det var en av de främsta Jedigeneralerna under Klonkrigen. Och om denna Gen'Dai var den jag trodde den var...

– *Poodoo*, svor jag lågt på Huttiska.

Kaptenen och den Gen'Daiiska Överbefälhavaren Jurge lämnade sakta hangaren. Så fort dörren stängdes efter dem återgick soldater och piloter till sina sysslor. Jag tänkte skarpt. Skytteln kunde jag faktiskt åka med, om jag hade turen att det fortfarande fanns en eller två piloter ombord. Det gällde bara att ta sig dit oupptäckt, ett mycket svårare uppdrag. Att smyga dit vore rena självmordet. Det fanns bara en sak att göra. Springa. Igen.

På ett par sekunder var jag inne i skytteln. Jag drog båda min strålpistol och min vibrodolk och smög in i cockpiten. Innan varken Kaptenen eller styrmannen hann reagera hade Kaptenen vibrodolk mot strupen, och styrmannen min strålpistol mot tinningen. Sedan sade jag med låg och hotfull röst:

– Ni flyger mig gärna till Nya Geonosis, inte sant?

– J... Ja... Ja, sir, stammade Kaptenen.

– Skynda er att lyfta då, tillade jag och tog deras vapen innan jag gick till landgången.

Jag tänkte inte lämna skeppet, men en stormtrupp vågade gå in efter mig. I samma ögonblick som han satte fötterna inne i skytteln satte jag min vibrodolk upp genom hakan på honom. Då jag drog ur dolken föll han ihop död framför mina fötter. Ännu en stormtrupp var nu på väg uppför landgången. Plötsligt lyfte skeppet från marken. Soldaten, som inte var beredd på det, föll svärande av och ramlade ner på golvet. Medan han reste sig upp skrek han svordomar på alla kända och okända språk i Galaxen efter mig. Samtidigt som jag fällde upp landgången så lämnade vi hangaren med kurs på Nya Geonosis, den tredje planeten i Namelesenniasystemet.

Efter inte lång tid sprakade radion i cockpiten till, och en datorgjord röst ekade i skeppet:

– Identifiera er!

– Skytteln *Sandätaren* begär tillstånd att landa, svarade jag i radion.

I brist på fantasi döpte jag skytteln efter odjuren som fått mina händer att blöda.

– Vilket är ert ärende på Nya Geonosis? frågade rösten.

– Vi... vi har ett meddelande från Guvernör Rakin och Överbefälhavare Jurge, hittade jag snabbt på.

– Två skepp kommer för att eskortera er, avgjorde rösten. Klart slut.

– Tack, sa jag och stängde av radion.

Efter kort tid visade våra instrument att det flög ett jaktskepp på varje sida av oss. Jag insåg att om vi faktiskt följde med dem för att lämna meddelandet så vore vi dödsdömda; vi hade förstås inget meddelande, jag hade hoppats att lögnen bara skulle låta oss landa utan att bli anfallna. Så insåg jag att jag bara hade ett hopp. Jag aktiverade radion och nästan skrek i den:

– Jaktskepp, fort, åk åt styrbord!

– Vad? frågade en datorgjord röst.

– Våra sensorer har avslöjat flera Rebelskepp, sa jag. Ni måste förstöra dem!

– Uppfattat, uppfattat, svarade rösten.

Som jag hoppades så åkte skeppen in i molnen till höger om oss. Jag rusade bakåt i skeppet och nästan slängde mig in i flytkapseln. Då jag sköt iväg från skytteln och ned mot planeten blev jag medveten om att jag skulle bli tvungen att stjäla ett nytt skepp för att komma ifrån Nya Geonosis; ett problem, eftersom jag aldrig suttit bakom spakarna på ett skepp. Då jag tittade ut genom fönstret såg jag att Separatisterna hade genomskådat min lögn. De två jaktskeppen anföll skoningslöst skytteln, som sprängdes i tusen bitar. Som tur var hade de inte upptäckt min kapsel som nu flög ned mot planeten med oroväckande fart. Jag visste att man kunde styra flytkapslar, det var ju ingen mening med att fly i dem om man ändå dog i kraschen. Men hur man gjorde det var helt okänt för mig. Jag fick helt enkelt hoppas på turen.

När jag närmade mig planeten insåg jag att under mig hade jag varken mark eller is, utan vatten. Jag hade lyckats hamna rakt över den enda flytande vattenkällan på hela planeten. Men jag visste inte om det var bra eller dåligt. Visserligen skulle jag troligen inte slås sönder när jag landade, men hur skulle jag komma upp ur vattnet sedan? Innan jag hann komma fram till någonting bröt kapseln igenom vattenytan.

Världen vändes upp och ner, och jag fann mig själv stå på huvudet, men inte på golvet utan taket. Efter någon minut hade jag återhämtat mig efter smällen, och tittade ut. Det var knappt att det gick att se någonting i det kolsvarta vattnet. Plötsligt såg jag hur någonting rörde sig långt borta. Jag tänkte genast på havsdräpare från Naboo och jättebläckfiskar från Mon Calamari. Det fanns någonting levande där ute.

Kapitel V

- Nå, har han skickat något meddelande än? frågade Kaxs.
 - Nej, tyvärr inte, General, sa en Bothan sorgset. Han har dessutom varit omöjlig att nå via komlänken i över ett dygn. Vi har försökt nå honom... jag vet inte hur många gånger.
 - Våra spanare har dessutom bekräftat att skölden fortfarande skyddar fortet, tillade en annan Bothan. Och, påstod dem, så har Imperiet börjat bygga upp sitt försvar. Han misslyckades.
 - Jag förlåter aldrig mig själv, sa Kaxs lågt. Jag skickade honom i döden. Vad tänkte jag på som sände iväg honom på ett så farligt uppdrag? Jag borde ha låtit honom tränas mycket längre tid...
 - Banna inte dig själv, General, sa den andra av de två Bothanerna. Det var trots allt inte du som gav honom uppdraget.
 - Nej, sa den första Bothanen dystert. Det var vi.
 - General Kaxs! flämtade en tekniker som just rusat in i rummet.
 - Vad är det? frågade Kaxs oroligt och reste sig upp.
 - Vi... vi... har fått ett meddelande, pustade teknikern. Från... från... NL-1138...
 - Vad? utbrast Kaxs. Från vem?
 - En man, svarade teknikern. Han vägrar uppge sitt namn, men påstår att han skickades till ett fort i Killerlandöknen av er...
 - Furn Tarin! utbrast Kaxs och de båda Bothanerna samtidigt.
 - Spela upp meddelandet! beordrade Kaxs.
 - Ja, sir, sa teknikern och lämnade rummet.
- Några minuter senare aktiverades hologramsändaren som Kaxs hade på sitt skrivbord. En blå modell av ljus framträdde. Den föreställde den ung Twi'lek, klädd i mörka kläder.
- Furn! Är du okej? frågade en av Bothanerna.
 - Ja, jag mår bara bra, svarade jag – för det var så klart jag som var Furn Tarin. Än så länge i alla fall.
 - Varför har du inte skickat något meddelande? frågade Kaxs oroligt. Blev du tagen som gisslan och förd till NL-1138?

- Nej, sa jag och skakade på huvudet. Situationen är mycket mer komplicerad än så.
 - Förklara då, sa Kaxs.
 - För det första: anfall *inte* Imperiet! sa jag. Inte än, i alla fall.
 - Varför...? började en av Bothanerna.
 - Imperiet har tagit ett antal stadsbor från Namelesennia till fånga, förklarade jag. Vid minsta provocering kommer de utan tvekan att avrätta dem. Jag hörde själv Guvernören diskutera saken med en av sina Kaptener. Bygg istället upp NSS för att möta Separatisternas Droidarmé.
 - Va? utbrast Kaxs som en gång tjänat under Separatisterna ledare, Greve Dooku. Men Konfederationen blev förintad av Imperiet! Det var ju för årtal sedan!
 - Nu har dem gått samman i en allians för att döda dig och Lord Namel Es's och ta kontroll över Namelesenniasystemet, förklarade jag snabbt.
 - Jag tror dem underskattar Kraften, sa Kaxs självsäkert. Namel är en mäktig krigare.
 - Men deras ledare är en Gen'Dai! protesterade jag.
 - En Gen'Dai!? upprepade Kaxs klenstroget. Men... men General Skywalker dödade den sista under Klonkrigen!
 - Tyvärr verkar det inte så, svarade jag. Nu leder en av dem droidarméerna som kommer att krossa er innan ni hinner säga *poodoo*.
 - Har du funnit någon svaghet i deras styrkor? frågade Kaxs nervöst.
 - Ja, sa jag. Dorsk, Anir!
 - Ja? svarade de båda Bothanerna.
 - Åk till Namelesennia II, sa jag. Se till att inte bli upptäckta. Ni *måste* befria gisslan fort! De är gömda i en gammal Sithruin vid månens sydpol. Åk genast!
 - Ja, sir! svarade de och lämnade rummet.
- Det kändes väldigt märkligt att bli tilltalad som "sir" av de båda som skickat mig på uppdraget, men jag hade inte tid att fokusera på sådana saker. När de lämnat rummet vände jag – eller rättare sagt min modell av blått ljus – mig mot Kaxs och sa:
- Så fort de har lämnat Namelesennia II ska hela NSS anfalla Nya Geonosis, beordrade jag. Som en avledande manöver.

– En avledande manöver för vad? frågade Kaxs. Och vad är nya Geonosis?

– Förlåt, NL-1138. Och manövern är för att jag ska ha tid att förstöra deras droidkontrollskepp, svarade jag. Det kommer att fly när ni närmar er, och innan dess är det omöjligt för mig att komma i närheten av det. Medan ni strider måste jag ta mig in i Separatisternas bas, stjäla ett skepp som kan ta mig till droidkontrollskeppet och sedan åka dit och förstöra skeppet.

– Har du ingen mer detaljerad plan? frågade Kaxs oroligt. Det låter inte som att du har en stor chans att överleva.

– Nej, jag har inte tid att lägga upp en plan, sa jag. Hela Namelesenniasystemets framtid står på spel. Jag tror... jag tror inte att jag kommer överleva slutstriden. När droidkontrollskeppet exploderar kommer jag fortfarande att vara ombord.

– Nej! protesterade Kaxs. Jag gör det!

– Du kan inte ta dig till Nya Geonosis oupptäckt, protesterade jag. Och så är du NSS General. Om du gör ett kommandouppdrag som det här så är hela striden förlorad. Dessutom kommer du att behövas i striden mot Jurge, Gen'Daien!

– Nej... jag... ja, jag... antar att du har rätt, medgav Kaxs motvilligt. Jag skickar ett meddelande när vi närmar oss NL-1138.

– Bra, sa jag och deaktiverade hologramsändaren.

Sedan gick jag tillbaka till hyddan jag hade djupt ned under havet på Nya Geonosis.

På Namelesennia åkte Kaxs genast till Namel Es's kontor. Han rusade in så hastigt att vakterna stirrade på honom, och Lord Namel Es's stirrade då han slängde upp dörren.

– Vad står på? utbrast Namel.

– Vi... vi har... mycket att göra, flämtade Kaxs. Vi måste förbereda en skyttel för att åka till Namelesennia II, och förbereda varenda soldat i hela NSS för att åka till Nya Geonosis inom ett dygn, och...

– Vänta lite nu, avbröt Namel. Vad snackar du om? Nya Geonosis?

Förlåt, jag menade NL-1138...

Kapitel VI

Så hur gick det till att jag helt plötsligt kunde komma i kontakt med General Kaxs? Det började med varelsen jag sett simma utanför min flyktkapsel. Helt plötsligt var hela kapseln omringad av ljusblåhyade, simhudade varelser, alla beväpnade med spjut. Jag var glad att kapseln var byggt för att tåla det mesta, de hade ingen chans att döda mig så länge jag var i kapseln. Plötsligt stelnade jag. De tänkte tydligen inte döda mig; de simmade runt kapseln och band tjocka rep runt den. Sedan hjälptes dem åt att dra kapseln uppåt, men inte mot ytan utan en undervattensklippa. Trots att de var femton stycken fick de kämpa för att orka dra kapseln genom vattnet, eftersom den var så tung.

Efter minst en timma, under vilken de dragit mig genom en lång och kolsvart tunnel – hur de kunde orientera sig i vattnet var bortom vad jag försröd – drog de upp min kapsel till ytan. Plötsligt var varelserna mycket fler, och hela tiden ökade deras antal. Med gemensamma krafter drog de upp mig på en strand. Jag blev förvånad av att se att stranden inte var täckt med snö eller is, utan med sand. Sand! På Nya Geonosis! Och inte verkade det vara någon tjäle heller. Det kändes som att en del av Killerlandöknen hade flyttats hit.

Plötsligt såg jag till min fasa hur luckan till kapseln öppnades. Jag stelnade till och drog fram min strålpistol. Jag blev chockad av att se en människa titta in genom luckan. Hans märkliga kläder såg ut att vara gjord av hudar från något vattenlevande däggdjur, men mer än så kunde jag inte ens gissa. Hans långa hår och ovårdade skägg var grå, och under de buskiga ögonbrynen lyste ett par vänliga, intelligenta ögon med ett svagt, ljusgrönt sken.

– Kom ut, främling! sa han och förvånade mig genom att tala Basic. Kom ut, varken jag eller Abunurkiterna vill dig någonting ont.

– Har jag något val? muttrade jag, men lät honom hjälpa mig ut ur kapseln.

– Ja, du kan stanna här och spetsas till döds av Abunurkaternas spjut om du föredrar det, påpekade gamlingen muntert. Om du inte samarbetar tror de att *du* vill någonting ont.

– Jag tror jag föredrar att lämna kapseln, fastslog jag.

– Klokt av dig, sa den fortfarande mycket muntra gamlingen. Kom, följ med mig. Vi ska träffa Hövdingen och Schamanen.

– Schamanen? frågade jag. Vad...?

– Schamanen har många viktiga roller i Abunurkiternas samhälle, förklarade gamlingen och började gå mot vad som såg ut som en by. Han är byns läkare, spåman och språkrör.

– Språkrör? upprepade jag undrande. För Separatisterna?

– Nej, protesterade gamlingen plötsligt ilsket. Jag vill varna dig för att nämna dem medan du är här. Inte för att någon av Abunurkiterna kommer förstå vad du säger, men om de kommer på dig med att nämna dem – förutsatt att dem skulle förstå vad du menar – så kommer de att straffa dig för att du bara nämnde dem. På grund av Separatisterna är det här den enda Abunurkitiska by som finns kvar på hela planeten. Så du förstår säkert varför de inte är omtyckta.

– Ja... ja, sa jag. Men jag har fortfarande inte fått svaret på min fråga...

– Schamanen, Int'ragch, är gudarnas språkrör, svarade gamlingen. Dessutom har han en viss förmåga att använda... vad är det de där häxkonsterna kallas...? Kraften?

– Så han är lite som en Jedi? frågade jag.

– Ja och nej, sa gamlingen. Han behärskar samma förmåga som dem, men har inte nära på samma förmåga som en Jedi. Men här i dalen skattas hans förmåga mycket högt. Utan honom skulle det troligen inte finnas några Abunurkiter kvar i Galaxen. Det är tack vare hans förmåga som vi har kunnat hitta och rädda de få överlevande Abunurkiterna.

– Du själv då? frågade jag. Vem är du? Hur kommer det sig att du är här?

– Jag förstår anledningen till dina frågor, främling, men det här är inte rätta ögonblicket för att besvara dem, sa gamlingen. Stig in, tillade han och gjorde en gest mot den stora hyddan de kommit fram till. Efter dig.

Mycket nervöst klev jag in i byggnaden. I mitten av den stora, runda hydden brann en eld, vars rök försvann upp genom ett hål i taket. Väggen pryddes av vad som såg ut som troféer från lyckade jakter. Det fanns huvuden från ett antal olika vattendjur och – vilket nästan fick mig att börja skratta – en av Separatisternas stridsdroider. På någon form av tron längst in i hyddan satt en Abunurkitisk man. Runt midjan på honom satt ett bälte gjort av fiskhud, och i bältet satt ett skimrande svärd. Svärdet förvånade mig, eftersom alla jag sett tidigare bara hade burit spjut. Sedan slog det mig att det här var Hövdingen, som

troligen bar någonting utöver det vanliga, för att bevisa att han *var* någonting utöver det vanliga.

På Hövdingens högra sida satt en man som var en märklig syn. I händerna höll han en stav, och från staven hängde illaluktande fiskhuvuden och handen från en stridsdroid. Över axlarna hade han en svart, glittrande mantel som jag inte kunde avgöra vad den var gjord av, men den var oerhört vacker. Han såg ut att vara betydligt äldre än någon Abunurkit jag sett tidigare, inklusive Hövdingen. Jag utgick ifrån att det var Schamanen.

Hövdingen reste sig upp och nästan skrek:

– *Int'iorak! Ioraki nark chralk!*

– *Hriod Int'gidjj, Schionr Int'ragch...*

Första ordet jag kände igen dök upp; *Int'ragch*, namnet på Schamanen.

– *...Schionr Int'ragch trikl iorak chralk!*

– *Schionr?* sa Hövdingen plötsligt osäkert till mannen bredvid honom.

– *Rerk'iorak chralk*, sa Schamanen tyst. *Rerk'iorak int, fyan.*

– *Int'gidjj fyen!* protesterade Hövdingen.

– *Int'gidjj nark int, nark scho Rerk'iorak int, fyan*, förklarade Schamanen.

– *Ka, Rerk'iorak chralk*, gav Hövdingen med sig. *Int'iorak, chralk Rerk'iorak.*

– *Ka, Hriod Int'gidjj*, sa gamlingen och gjorde ett tecken åt mig att följa med ut.

– Vad rörde det där sig om egentligen? frågade jag.

– Hövding *Int'gidjj* var ovillig att välkomna dig hit, förklarade gamlingen.

– Jag ber om ursäkt, men jag skulle vilja veta exakt vad som sades, sa jag.

– Nåväl, sa gamlingen. Först sa Hövdingen *Int'iorak*. Det är det Abunurkitiska namn som Schaman *Int'ragsch* gav mig när jag blivit deras vän, och det betyder *klok främling*. Sedan sade han *Ioraki nark chralk*, vilket betyder *Främlingar inte välkommen*. Som du förstår från mina översättningar är deras grammatik ganska enkel.

– Ja, instämde jag. Du behöver inte upprepa vad det sa på sitt eget språk, det jag vill veta är vad det betydde.

– Nåväl, sa gamlingen Int'iorak. Jag sade ordagrant *Hövding Int'gidjj, Schaman Int'ragch säga främling välkommen*. Schaman Int'ragch sa *Rerk'iorak välkommen. Rerk'iorak vis, mäktig*. Hövdingen...

– Vänta lite, avbröt jag. *Rerk'iorak?*

– Det är det namn som Int'ragch gett dig och som du bör använda under din vistelse här, sa Int'iorak. Det betyder *ung främling*. Beroende på hur länge du stannar här och vad du utträttar så kan Schaman Int'ragch eller Hövding Int'gidjj komma att ändra ditt namn.

– Nåväl, vad sades sedan? frågade jag.

– Hövding Int'gidjj protesterade och sa *Int'gidjj mäktigare*, förklarade Int'iorak. Och då sa Schamanen *Int'gidjj inte vis, inte se Rerk'iorak vis, mäktig*.

– Med tanke på att han träffade mig för första gången verkade Schamanen tycka väldigt mycket om mig, anmärkte jag.

– Du glömmer vad jag berättade om Schaman Int'ragch, påpekade Int'iorak. Han använde troligen Kraften för att känna din natur, Rerk'iorak.

– Ja, det kan du ha rätt i, instämde jag. Men jag är inte väl bevandrad i Jediriddarnas läror.

– Inte heller jag är det, sa Int'iorak. Men med det blev Hövding Int'gidjj tvungen att ge sig – inte ens hon vågar stöta sig med Schaman Int'ragch och genom honom gudarna – så hon sa *Ja, Rerk'iorak välkommen. Int'iorak, välkomna Rerk'iorak*. Så nu säger jag de ord vi alltid säger till besökare: *Re'Int'iorak Hriod Int'gidjj, Schionr Int'ragsch, Trenniolnark chralke Rerk'iorak o Abunurkitl'yanr*.

– Och vad betydde det? frågade jag när han var färdig.

– Vill du ha översättningen bokstavlig eller med rättad grammatik? frågade Int'iorak.

– Båda två, sade jag i hopp om att lära mig någonting om deras språk.

– Nåväl, jag börjar med den bokstavliga, sa Int'iorak. *Genom Int'iorak Hövding Int'gidjj, Schaman Int'ragsch, Gudarna välkomna Rerk'iorak till Abunurkitl'yanr. Abunurkitl'yanr* betyder *Abunurkiternas by* och är byn där vi befinner oss just nu.

– Och den grammatiskt korrekta versionen? frågade jag.

– *Genom mig, Int'iorak, välkomnar Hövding Int'gidji, Schaman Int'ragsch och Gudarna Rerk'iorak till Abunurkit'yanr, översatte Int'iorak.*

– Det tackar jag då för, sa jag med en lätt bugning. Men jag... Int'iorak, du kommer ju inte härifrån? I så fall skulle du ju inte heta Int'iorak, eller hur?

– Nej, det skulle jag inte, svarade Int'iorak förvånad. Hur så?

– Råkar du då ha möjlighet att kontakta någon som inte är här på Nya Geonosis? frågade jag. Nya Geonosis är Sep... ”Du-vet vilkas” namn på den här planeten, tillade jag då han inte förstod vad jag pratade om.

– Jo, sa Int'iorak långsamt. Men jag kan inte ta risken, ifall någon upptäcker oss...

– Den jag ska skicka meddelandet till kan ni lite på, sa jag. Det är en Jediriddare, och han har möjligheten att befria Nya Geonosis från ”Du-vet-vilka”.

– Följ i så fall med mig till min hydda, sa Int'iorak och började gå uppför en brant backe.

Så kom det sig att jag kunde kontakta General Kaxs.

Kapitel VII

Senare...

En flotta av krigsskepp hoppade ut ur Hyperrymden i närheten av en iskallt vljusblå planet. I täten åkte en hundratals meter lång stjärnkryssare, följd av en mängd stridskepp av olika slag. På kommandobryggan till kryssaren stegade en kvinnlig Jediriddare fram och tillbaka, och slängde irriterat sitt långa, bruna hår ur ansiktet. En officer gick fram till henne.

– Befälhavare Ni-Tei.

– Kapten Fatalse, svarade hon och upphörde med att gå fram och tillbaka.

– Vad tror ni om det här uppdraget? frågade Picardeen Fatalse oroligt.

– Jag vet inte, sa Fle Ni-Tei och skakade lätt på huvudet. Om vad General Kaxs avslöjade för oss är sant, vilket jag tror att det är, så är vi i stort underläga. Om Separatisterna här är tillräckligt mäktiga för att bli intressanta för Imperiet så måste deras styrka vara absurt stor. Och vår är det definitivt inte.

– Jag vet, muttrade Picardeen sorgset. Genom att skicka oss på det här uppdraget har General Kaxs sänt oss in i döden.

– Jag tror inte att Generalen skulle ha skickat iväg oss om det inte vore för att han har en plan, svarade Fle. Han lyckades ju trots allt befria gisslan på Namelesenniaus II. Men jag håller med er, tillade hon bedrövat. Jag vet inte om jag hade gått med på att åka hit om inte Namel... hrm, jag menar Lord Es's, personligen hade bett mig.

– Du behöver inte skämmas över att vara lite informell i mitt sällskap, Fle Ni-Tei, sa Picardeen. Titlar får mitt hår att resa sig.

– Hur som helst, fortsatte Fle som om Picardeen inte hade sagt någonting, så litar jag på General Kaxs och Lord Es's. Jag tror att de har en väl utarbetad plan.

– Alarm! ropade plötsligt en tekniker.

– Så nu börjar det, sa Picardeen.

– Jag tar kommando över våra jaktskepp, sa Fle och lämnade kommandobryggan.

– Positionera alla våra kapitalskepp i Formation Omega! beordrade Picardeen.

– Ja, sir! svarade några tekniker och började svänga skeppet samtidigt som dem förmedlade ordern till alla andra kapitalskepp.

Några minuter senare lämnade nästan två hundra jaktskepp kryssarna. Längst fram flög en av Jediordens gamla Deltavingar, eskorterad av två Z-95or.

– Må Kraften vara med oss, sa Fle i radion från sin Deltavinge.

Så drabbade de båda rymdflottorna samman. I det tumult och totala kaos som följde tycktes ingen märka en ensam, Neimoidisk skyttel som lämnade Nya Geonosis med kurs mot ett flyende droidkontrollskepp...

Ombord på skytteln satt förstås jag. Vid min sida satt Int'iorak, som visat sig ha grundläggande pilotkunskaper – om än något rostiga efter att inte ha använts på över femtio år. Vi hade kurs mot ett enormt, nästan fyra tusen meter långt, kapitalskepp som långsamt avlägsnade sig från den brutala strid som börjat. Vi hade förberett oss på alla tänkbara sätt. Jag hade till och med fått ett Abunurkiskt spjut, en ära som ingen annan "främling" – utom Int'iorak – någonsin mottagit. Jag misstänkte starkt att det varit Schaman Int'Ragsch som insisterat och tvingat Hövding Int'gidjj att ge med sig, men jag uppskattade det i vilket fall. Jag hade dessutom låtit Abunurkiternas smeder slipa min dolk åt mig.

Int'iorak var sämre förberedd än jag, men insisterade på att få följa med. Han var endast beväpnad med ett spjut, dock ett mycket vackrare sådant än mitt. Abunurkiterna hade dessutom tillverkat en av sina krigsrustningar åt honom, och den var gjord av skal från något slags kräftdjur. Jag misstänkte tyvärr att den inte skulle göra så mycket nytta mot ett laserskott, men trots det var den bättre än inget.

Vi närmade oss sakta det enorma droidkontrollskeppet. Via en kamera som var fäst bak på skeppet kunde jag se hur striden gick. Och det jag såg gjorde mig inte glad. Separatisternas flotta var av totalt överlägsen storlek, att den skulle besestras av NSS ynkliga samling begagnade rymdskepp föreföll omöjligt. Så insåg jag plötsligt att om jag och Int'iorak klarade av vårt livsfarliga uppdrag, så skulle NSS inte behöva besegra flottan. Dem skulle till och med kunna samla upp alla Separatistskeppen och använda dem för att utöka NSS egen flotta.

- Identifiera er! krävde en röst i vår radio.
- Skytteln *Kaleeshisk Död* begär tillstånd att landa, sa jag.

Den här gången hade vi faktiskt tagit oss tid att ta reda på vad skytteln hette, för att enklare kunna lura Separatisterna.

- Tillstånd beviljas, sa rösten. Landa i vänstra hangaren.

Jag kände hur spänningen började göra sig påmind. Vi var på väg för att rädda systemet...

Kapitel IIX

Plötsligt hoppade en märklig, exotisk kryssare ut ur Hyperrymden, över en till större delen sandfärgad planet, men vars sydpol var grön och nordpol blå. Kryssaren saktade långsamt in för att slutligen stanna helt. En liten hangar öppnades, och ett av Separatisternas jaktskepp lämnade kryssaren. Jaktskeppet satte kurs mot en grå fläck på planeten; Namelesennias enda stad, Namelesennia.

Efter en halv minut landade skeppet på ett enormt hustak. Då cockpiten till jaktbombaren öppnades hoppades Separatisternas Överbefälhavare och Stadsöverhuvud, Gen'Daien Jurge, ut. Långsamt gick han fram till kanten av huset och blickade ut över staden. Staden var enorm, men efter att Jurge besökt Galaktiska Staden på Coruscant för årtal sedan hade han haft svårt att imponeras av storstäder.

– Är det oss du letar efter? frågade plötsligt någon bakom honom.

– Just precis, sa Jurge hotfullt när han fick syn på de två Jediriddarna som stod framför hans skepp. Jag är här för att slita inälvorna ur era kroppar och slänga dem till Masifferna!

– Och var skulle du få tag på en Masiff i den här delen av Galaxen? frågade den rödhyade Jediriddaren. Masifferna finns väl bara på Tatooine och Geo...

– Kaxs, det är bara ett av Separatisternas talesätt, förklarade den andra Jediriddaren. Du som har stridit för Separatisterna borde väl veta det?

– Åh, jaha, sa Kaxs. Nej, jag umgicks inte så mycket med Geonosier på den tiden heller...

– Nu ska Jediriddarna äntligen få sota för vad ni gjorde mot min far, den största prisjägaren någonsin, Separatisternas skickligaste krigare och den näst sista Gen'Daien i Galaxen; Befälhavare Durge!

Med de orden slog han mot Kaxs med sin onaturligt tönjbara arm. Kaxs, som trots sin förmåga att använda Kraften inte var beredd på det, träffades hårt på bröstkorgen och kastades flera meter bakåt. Den andra Jediriddaren tände sitt orangeklingade ljussvärd och rusade framåt mot Gen'Daien. Jurge slog mot honom också, men han kapade enkelt armen med sitt ljussvärd. Till hans förvåning började Jurge att skratta.

– Du kan inte besegra en Gen'Dai på det här sättet. Du gör mig besviken, Lord Es's.

Så slog han igen och träffade Namelesennius Es's handled. Ljussvärdet flög ur hans hand och ut över staden. Namel fokuserade Kraften för att dra till sig svärdet, men Jurge utnyttjade tillfället att slå till honom, och Namelesennius flög ned över kanten av byggnaden. Kaxs kom rusande och använde Kraften för att släppa iväg blixtar, som lyste upp scenen med ett blått ljus, mot Jurge. Jurge skrek av smärta, och Kaxs drog sitt svärd och rusade framåt för att kapa Gen'Daiens huvud. Ännu en smäll från Jurge kastade iväg Kaxs, som förvånades över att Jurge inte skadats allvarligare av hans livsfarliga blixtar.

I samma ögonblick dök Namel upp igen. Han hade landat på ett hustak åtta meter under, och lyckats ta sig upp igen genom att klättra och hoppa mellan ledningar och fönsterkarmar. Nere på hustaket hade han dessutom funnit sitt ljussvärd. Han använde Kraften för att rädda Kaxs från att kastas ned från taket, och rusade sedan mot Jurge. Men Jurge överraskade honom med sin totalt omänskliga styrka. Han lyfte hela sitt jaktskepp över huvudet och slängde det mot Namelesennius. Med Kraftens hjälp lyckades Namel och Kaxs tillsammans stoppa skeppet när det fortfarande var i luften. Sedan, utan att behöva diskutera saken, hjälptes de åt att kasta tillbaka skeppet mot Gen'Daien. Chockad träffades Jurge och klämdes fast mot taket de stod på av skeppet.

Namelesennius rusade fram med sitt ljussvärd för att en gång för alla besegra Gen'Daien. Han hoppade upp på skeppet och skulle just genomborra Jurge hjärna för att döda honom då Överbefälhavaren återigen överraskade dem med sin enorma styrka. Han lyfte återigen upp skeppet, och fick Namel att falla av. Så slängde han skeppet mot Kaxs och slog med alla krafter mot Namelesennius. Kaxs kastade sig undan för att undvika skeppet, och fann sig hängande från takkanten. Namel hade mindre tur; han träffades hårt och flög återigen över kanten, men den här gången fanns det inga hus att landa på. Han var dömd till döden.

Plötsligt fångades han i luften av ett strömlinjeformat jaktskepp, en Deltavinge.

– Du trodde väl inte att jag skulle låta dig gå och bli dödad, Namel? frågade Befälhavare Fle Ni-Tei från cockpiten.

– Fle! utbrast Namelesennius tacksamt.

Medan Namel greppade hårt om skeppet astromeckdroid, R7-L7, så styrde Fle snabbt skeppet upp över byggnaden. De såg båda att Kaxs stod precis på kanten av taket, och att minsta rörelse skulle kunna få honom att falla. Jurge stod bara två meter ifrån honom. Fle sköt snabbt två missiler från sin Deltavinge, och Jurge tvingades kasta sig undan. Sedan landade hon skeppet, och hoppade ur cockpiten med sitt gula ljussvärd tänd samtidigt som Namel släppte taget om R7 och landade med en duns på taket, bredvid Kaxs.

Kaxs såg att Namelesennius var illamående efter att ha hängt och slängt efter en Deltavinge, och förstod att Lorden inte var i skick för att strida. Så Kaxs greppade Namels ljussvärd och tände den orangea klingan. Det var första gången han höll i ett ljussvärd. Han hade aldrig använt ett så lätt, elegant och magnifikt vapen. Det kändes inte som ett vapen, det kändes som en del av honom, som en livsfarlig förlängning av armen. Men han fick inte tid att beundra svärdet.

Jurge rusade mot honom och Fle, fullkomligt vansinnig av ilska. Han kastade sig över Fle, och slog undan hennes ljussvärd. På något mystiskt sätt så... *sög* han – Kaxs kunde inte hitta ett bättre ord på det – in Fle i sin egen mage. Kaxs blev chockad, och förstod genast att om han inte gjorde någonting skulle Fle vara död inom en minut. Han drog till sig Fles ljussvärd med Kraften och tände det. Med de två ljussvärden i händerna virvlade han runt och högg mot Jurge. Till slut högg han upp ett stort sår i Gen'Daiens mage. Fle tumlade ut, förvirrad och nästan medvetslös. Kaxs insåg att han inte skulle få någon mer hjälp av henne heller. Han var ensam i striden.

Plötsligt, med oväntad styrka, reste sig Namelesennius sig vacklande upp och kastade sig mot Jurge. Gen'Daien blev uppenbart chockad av att se Namel göra något så dumt, och reagerade inte i tid. Med Kraften slet Namel till sig sitt ljussvärd från Kaxs hand och slog med alla krafter mot den som nästan dödat kvinnan han älskade, Fle. Ljussvärdet ven genom luften, och ett ögonblick senare föll Jurge ihop. Halva huvudet låg för sig själv en meter bort.

Så svartnade allting för Namelesennius blick, och han kände blodsmak i munnen. Han föll ihop, medvetslös.

Kaxs ryckte till då en enorm explosion hördes bakom honom. Han rusade fram till kanten av taket och stirrade. Fle kom haltande efter honom. Bara några meter från dem hade en enorm bomb fallit, och raserat byggnaden intill. Skrik av fasa och smärta ekade genom staden. Kaxs tittade upp. En märklig, exotisk kryssare hade gått in i atmosfären och släppte bomber mot staden. Kaxs vände sig till Fle.

– Redo, Befälhavare Ni-Tei?

– Redo, General Kaxs.

Bara några sekunder senare lämnade två jaktskepp – en Deltavinge och ett Separatistskepp – staden Namelesennia för att rädda planeten från dess öde...

Kapitel IX

När jag och Int'iorak åkte in i hangaren visste jag att vi inte kunde lande utan att bli ihjälskjutna. Jag frågade tyst:

– Har du någon idé?

– Jag har ingen aning om hur sådana här skepp är uppbyggda, sa Int'iorak och skakade på huvudet. Men... kanske...

– Vad är det, Int'iorak? frågade jag.

– Jag... jag bodde en gång på planeten Naboo, berättade Int'iorak. Under en kort tid tog Handelsfederationen över planeten. Drottning Amidala lyckades som tur var sluta en allians med Gunganernas ledare, Boss Nass, och med deras och två Jediriddares hjälp räddade hon planeten. Men det var en liten pojke, Skywalker, som avgjorde striden till vår fördel genom att spränga droidkontrollskeppet. Han hamnade längst inne i en av hangarerna och råkade av misstag spränga huvudreaktorn. Om vi hittar den kan vi kanske göra som han gjorde.

– Vi chansar på det, sa jag.

Tillsammans ställde vi in kursen på att fortsätta förbi landningutrymmena. Två droidjaktsskepp flög plötsligt upp bakom oss. Int'iorak svor lågt och försökte att manövrera skeppet så att det skulle vara svårare att träffa. Laserskotten haglade över oss. Plötsligt visade en mätare på en stark energikälla.

– Det måste vara huvudreaktorn! Där, framför oss!

– Dö, Separatistavskum! skrek Int'iorak och avfyrade två torpeder mot huvudreaktorn.

Sedan vände han skeppet så fort han kunde. Explosionen började omedelbart. Skeppet sprängdes från insidan. De två skeppen som jagat oss åkte rakt in i explosionen och sprängdes i tusen bitar. Vi åkte egentligen alldeles för fort, och var flera gånger nära på att krascha under vår flykt undan explosionen. Men det kunde ha gjort detsamma om vi så sprängts i tusentals bitar, för om vi kraschat skulle jag ha dött med vetskapen att jag just hade räddat Namelesenniasystemet från ett fruktansvärt öde.

Samtidigt, över Namelesennia, åkte de två jaktskeppen snabbt med kurs mot Sabaothkryssaren som bombade staden. De kämpade båda med att spränga bomberna innan de nådde marken.

– Ni-Tei, vi måste förstöra skeppet fort, sa Kaxs i sin radio. Försök att hitta kryssarens svagheter medan jag förstör bomberna!

– Ja, sir, svarade Fle varpå Deltavingen upphörde med att skjuta mot bomberna. Jag har hittat det, General, sa hon efter att ha åkt runt skeppet en stund.

– Vad? frågade Kaxs och girade för att kunna undvika en bomb och sedan spränga den.

– Bränsleledningarna till motorerna är väldigt klumpigt placerade, förklarade Fle. Men mitt skepp klarar inte av att förstöra den. Du måste göra det åt mig!

– Var är ledningen då? frågade Kaxs och sprängde en bomb till.

– Mellan motorerna, sa Fle. Du ser det om du åker dit.

– Tack, sa Kaxs och styrde undan för att låta henne skydda staden från bomberna som föll.

Han girade runt och hamnade bakom kryssaren. Mycket riktigt, där var en väldigt oklok placering av en ledning. Han ställde in kanonerna på sitt skepp på att skjuta bomber av samma slag som dem som släpptes mot staden, fast mindre sådana. Sedan tryckte han ned en knapp och gav eld. En enorm explosion ekade över staden. Vad som återstod av Jurge privata kryssare föll ned från himmelen...

Över Nya Geonosis saktade plötsligt ett av droidskeppen in. Sedan ett till, och ännu ett. Så fortsatte det tills alla Separatistskepp stod stilla i rymden.

– Vad in i...? muttrade Picardeen Fatalse från kommandobryggan av en kryssare.

– Kapten Fatalse! rördes plötsligt en röst i en radio.

– Vem är det? frågade Picardeen.

Mitt namn är Furn Tarin, svarade jag. Jag och min vän Int'iorak har sprängt droidskontrollskeppet. Ni borde kunna utöka er flotta med ett antal skepp nu, inte sant?

Kapitel X

– Tack vare dig, så är Namelesennia fortfarande ett system som inte förtrycks av det onda Imperiet, sa Kaxs på sitt kontor. Hur kan vi någonsin tacka dig?

– Tacka inte bara mig, svarade jag. Jag hade inte klarat det utan hjälpen jag fick av Int'gidjj, Int'ragsch och framförallt Int'iorak.

– Den här delen av historien var ny, sa Kaxs förvånat. Vilka är de?

– När jag först kom till Nya Geonosis träffade jag en grupp av ett primitivt folkslag, Abunurkiterna, förklarade jag. Det fanns en människa där också, Int'iorak. Int'iorak betyder ”vis främling”. Sedan träffade jag deras Schaman, Int'ragsch, och deras Hövding, Int'gidjj. Int'iorak och jag gjorde sedan en plan för hur vi skulle göra. Vi fick hjälp av Abunurkiterna, eftersom Separatisterna dödat många av deras sort. Så vi lyckades stjäla en Neimoidisk skyttel. Resten av historien känner du till.

– Det var som... sa Kaxs. Vi måste genast skicka diplomater till dessa... var det Abunurkiter du kallade dem?

– Nej, General, protesterade jag. Skicka inte dit någon. Låt alla meddelanden gå genom mig och Int'iorak. Annars kan det sluta i ytterligare ett krig. De lyssnar på Int'iorak, men skulle inte lyssna på någon annan utomstående än honom och mig.

– Så, Furn Tarin, kan inte du bli vår ambassadör där? frågade Kaxs.

– Nej, sa jag. Jag har ett annat ärende.

– Vad? frågade Kaxs förvånat.

– Jag har en sköldgenerator att deaktivera, påminde jag honom. Och förresten, tillade jag när jag redan var på väg ut. Mitt namn är Rerk'iorak.

Översättningar

Under sitt äventyr på Nya Geonosis... Förlåt, jag menar NL-1138, så träffar Furn Tarin ett folk som kallas för Abunurkiterna. Här står alla Abunurkitiska ord som förekommer i berättelsen tillsammans med sina översättningar.

- Abunurkit – Abunurkit(erna)
- Abunurkitl (*av* Abunurkit) – Abunurkitens, Abunurkiternas
- Abunurkitl'yanr – Abunurkiternas by (namn på by)
- chralk – välkommen, välkomna
- fyan – mäktig
- fyen (*av* fyan) – mäktigare
- gidjj – jägare
- Hriod – Hövding
- int – vis, klok
- Int'gidjj – Vis jägare (namn på en Hövding)
- Int'iorak – Vis främling (namn på en främling)
- Int'ragsch – Vis magiker (namn på en Schaman)
- iorak – främling (icke-Abunurkit)
- ioraki (*av* iorak) – främlingar (icke-Abunurkiter)
- ka – ja, okej
- nark – inte, nej
- ragsch – jägare
- Rerk'iorak – Ung främling (namn på främling)
- Schionr – Schaman
- trikl – säga
- yanr – by